

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος (Ψαλμ. 117, 14)

Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου, ἕως ὑπάρχω. (Ψαλμ. 145, 2)

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΓΛΥΦΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΚΤΟΡΑΣ ΠΑΦΟΥ

Ἀθῆναι 2023

Εισαγωγή – Χαιρετισμός εις τον Κασσιανόν εν Γλυφία - Αλέκτορα (16 Σεπτεμβρίου)

Η μακρά ενασχόλησή μας με τους αγίους της Πάφου (που είχε ως αποτέλεσμα και την εκπόνηση της Διδακτορικής μας Διατριβής με αντικείμενο την τιμή των αγίων μας) όπως και η θέση μας ως Μητροπολίτου της Πάφου, μας κάνει να αισθανόμαστε την υποχρέωση να προβάλλουμε όσο το δυνατό περισσότερο τους Αγίους μας. Οι περισσότεροι, εδώ και αιώνες τιμώνται από τους πιστούς, οι οποίοι δείχνουν την ευλάβεια και την ευγνωμοσύνη τους στους ευεργέτες Αγίους τους, χτίζοντας ναούς επ'ονόματι τους, ζωγραφίζοντας εικόνες τους και ψάλλοντας τις Ακολουθίες τους, κατά την ημέρα του εορτασμού τους. Άλλοι άγιοι είναι περισσότερο γνωστοί, άλλοι λιγότερο, ενώ αρκετοί από αυτούς είναι και παντελώς άγνωστοι λόγω του ότι δεν έχει σωθεί κανένας ναός τους, ούτε υπάρχουν ακολουθίες και εικόνες τους. Σε κάποιους, μάλιστα, δεν υπάρχει ούτε καν η ημέρα του εορτασμού τους.

Ο κατ' εξοχήν τόπος όπου ένας άγιος τιμάται και εορτάζεται, είναι ο Ιερός Ναός του. Εκεί διατηρείται ζωντανή η μνήμη του και, κάθε γενεά πιστών, η μία μετά την άλλη, μεταδίδει στην επόμενη τον σεβασμό και την τιμή του ονόματος του Αγίου ή της Αγίας, μέσα στο πέρασμα των αιώνων. Η ύπαρξη του ναού και των πανηγύρεων συνεπάγεται και την εξύμνηση των Αγίων μέσω της Ασματικής Ακολουθίας τους, την αγιογράφηση της εφέστιας εικόνας και πολλών άλλων εικόνων, ενώ οι προσκυνητές στον ναό – προσκύνημά του διαδίδουν την μνήμη του και σε άλλες πόλεις ή ακόμα και άλλες χώρες από όπου καταφθάνουν.

Περιδιαβαίνοντας την Μητροπολιτική μας περιφέρεια και καταγράφοντας τους ναούς και τα ασκητήρια (ή ακόμα και τα ερείπια των ναών και των ασκητηρίων) όπου έζησαν οι άγιοι μας, συναντήσαμε και τον άγιο Κασσιανό τον εν Γλυφία, κοντά στην σημερινή κοινότητα Αλέκτορα. Άλλος ένας από τους αγίους, που ξεχάστηκαν και που ο χρόνος εξαφάνισε κάθε ίχνος, όχι μόνον από το ιερό του λείψανο, ή την εικόνα του ή κάποια τοιχογραφία του, αλλά και την ακολουθία του και την μνήμη της ημέρας που εόρταζε. Το μόνο που επιβίωσε μέχρι τις μέρες μας είναι κάποια λιγοστά ερείπια από τον ναό του μαζί με το προσαρτημένο σπήλαιο και δύο ταφικές θήκες εντός του, με ελάχιστα ίχνη τοιχογραφιών. Ο κύριος λόγος, που ο άγιος ξεχάστηκε, είναι ο εκτουρκισμός της περιοχής όπου έζησε, αφού οι γειτονικές κοινότητες εκτουρκίστηκαν και, κυρίως κατά τη δεκαετία του 1960, αφανίστηκε κάθε ίχνος ναών και χριστιανικών σεβασμάτων. Το ασκητήριο του αγίου Κασσιανού βρίσκεται σε απόμακρη

περιοχή και αυτό ίσως βοήθησε στο να διατηρηθούν έστω και αυτά τα λίγα ερείπια και το έσωσε από την βεβήλωση και την πλήρη εξαφάνιση. Για τον άγιο μας πληροφορεί ο κώδικας του Λονδίνου και ο Μαχαιράς, κατά τον 13^ο αιώνα, ότι τον εόρταζαν στις 16 Σεπτεμβρίου και διασωζόταν και το ιερό λείψανό του στον τόπο ασκήσεώς του.

Θεωρώ ότι ως Επίσκοπος, έχω προσωπική ευθύνη και υποχρέωση, να μην περιοριστώ μόνο στην ακαδημαϊκή μου έρευνα περί των Αγίων της Πάφου, αλλά να συντελέσω όσο περισσότερο μπορώ στο να προβληθούν οι άγιοι μας ευρύτερα στους πιστούς της εκκλησιαστικής μας κοινότητας. Το οφείλουμε σε αυτούς, που αγίασαν με την παρουσία τους τον τόπο που ζούμε και εμείς σήμερα και που εξακολουθούν ακατάπαυστα να πρεσβεύουν για εμάς. Οι άγιοι μας είναι αυτοί που μας κράτησαν στην Πίστη τόσους αιώνες, αλλά και αυτοί οι οποίοι, όταν τους τιμούμε, μας βοηθούν να τους ομοιάσουμε και να αξιωθούμε και εμείς της Αιωνίου Βασιλείας όπως και αυτοί.

Όμως, βασικά στοιχεία προβολής ενός αγίου (ώστε η προσωπικότητα και η αρετή του να γίνουν παράδειγμα και πρότυπα προς μίμηση των πιστών) είναι να υπάρχει ένας τουλάχιστον ναός του, η εικόνα του και η Ακολουθία που θα ψάλλεται στην μνήμη του. Έτσι και εμείς, αρχίζοντας από τα εύκολα και πηγαίνοντας προς τα δύσκολα, ζητήσαμε εν πρώτοις την συγγραφή της Ακολουθίας του αγίου Κασσιανού. Για αυτό απευθυνθήκαμε στον Δρ. Χαράλαμπο Μ. Μπούσια, Μέγα Ύμνογράφο της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας, με τον οποίο μας συνδέουν χρόνια συνεργασίας και εν Χριστώ αδελφικής φιλίας, με αφορμή την τιμή της αγίας Κωνσταντίας της εν Πάφω. Πέρα της φιλίας μας, όμως, απευθυνθήκαμε σε αυτόν γιατί γνωρίζουμε ότι είναι φιλάγιος, έχει την εμπειρία πολλών συγχρόνων αγίων μας και είναι άνθρωπος της προσευχής. Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Μπούσια, που με πολλή αγάπη, προθύμως και ανιδιοτελώς συνέγραψε την παρούσα Ακολουθία, την οποία εκδίδουμε και παρουσιάζουμε για πρώτη φορά, ώστε να ψάλλεται στους Ιερούς μας Ναούς, αλλά και απανταχού γης, όπου υπάρχουν φιλάγιοι Ιερείς, Ιεροψάλτες και πιστοί, που θέλουν να τιμήσουν την μνήμη του.

Το ίδιο και για την εικόνα του αγίου, αφού δεν υπήρχε παλαιά απεικόνισή του σε τοιχογραφίες ή εικόνες, απευθυνθήκαμε στον θεολόγο Χαράλαμπο Επαμεινώνδα, άριστο αγιογράφο με μακρά πείρα στην αγιογράφιση τοπικών αγίων της Κύπρου και ιδιαίτερας της Πάφου, ο οποίος έχοντας σαν βάση πρότυπα άλλων οσίων και ασκητών της εποχής που έζησε ο άγιος, φιλοτέχνησε την μορφή του στην πρώτη εικόνα του αγίου μας.

Επιτακτική και άμεση ανάγκη είναι η συντήρηση και ανάδειξη του προσκυνήματος του αγίου Κασσιανού κοντά στην Αλέκτορα, ώστε να μπορούν να το επισκέπτονται προσκυνητές αλλά πρωτίστως να τελείται η Θεία Λατρεία και να αναπέμπονται δεήσεις και ικεσίες προς τον Τριαδικό Θεό αλλά και προς τον άγιο Του Κασσιανό τον οποίο ανέδειξε με την Χάρη του. Έτσι θέσαμε ως θέμα την συντήρηση και την προβολή του μνημείου – προσκυνήματος του αγίου Κασσιανού στην επιτροπή μνημείων της Μητροπόλεως μας, την οποία με την χάρη του Θεού συστήσαμε προσφάτως για αυτό τον σκοπό. Δυστυχώς ο τόπος όπου έζησε και αγίασε ο άγιος και ο ναός με το ασηκητήριό του δεν αποτελεί Εκκλησιαστική ιδιοκτησία και αυτό είναι εμπόδιο στο να μπορέσουμε να επαναφέρουμε την τιμή του. Ελπίζουμε όμως ότι, τώρα που θα αρχίσει σιγά – σιγά να τιμάται ο άγιος και θα γίνει ευρύτερα γνωστός με την εικόνα και την Ακολουθία του, να μας βοηθήσει και ο ίδιος με την χάρη του και να μας ανοίξει τον δρόμο να μπορέσουμε να φτιάξουμε και τον χώρο όπου έζησε και αγίασε.

Με την παρούσα Ακολουθία του αγίου Κασσιανού και την τοποθέτηση της μνήμης του στις 16 Σεπτεμβρίου (όπως, σύμφωνα με τις πηγές, εορταζόταν και παλαιά) προσμένουμε να αρχίσει με την χάρη του Αγίου Τριαδικού Θεού, να τιμάται αυτός ο ξεχασμένος άγιος. Ένας άγιος όταν ξεχάσουν οι άνθρωποι να τον τιμούν, τότε και αυτός συστέλλει την χάρη του και την παρουσία του. Όταν όμως αρχίσει να τιμάται, τότε ο ίδιος κάνει εμφανή την παρουσία του με πολλά θαύματα.

Ευχόμαστε Κλήρος και λαός να αρχίσουμε όλοι να ζητάμε την Χάρη και την βοήθεια του αγίου ώστε να γίνει βοηθός μας. Ο άγιος Κασσιανός, όπως και κάθε όσιος κάθε εποχής, είχε ως μέλημά του την αδιάλειπτη προσευχή προς τον Τριαδικό Θεό, προσευχή υπέρ του σύμπαντος κόσμου. Οι ευχές των αγίων είναι αυτές που κρατούν και διατηρούν όλους εμάς και μας αξιώνουν να πορευόμαστε στο φως του Χριστού. Επίσης ο άγιος Κασσιανός και ο κάθε άγιος συνέβαλε και συμβάλλει στην διατήρηση της ορθής διδασκαλίας και μας περιφρουρεί από τις χιλιάδες αιρέσεις και πλάνες, που στις μέρες μας όλο και πληθαίνουν . Ευχόμαστε να μας βοηθήσει και σε αυτό ο άγιος, γιατί δεν αρκεί να πιστεύει μόνον ο χριστιανός, αλλά, σύμφωνα με τους Αγίους Πατέρες μας, πρέπει η πίστη του να είναι και ορθή.

Νοέμβριος 2023

† ο Πάφου Τυχικός

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΓΛΥΦΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΚΤΟΡΑΣ ΠΑΦΟΥ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ ΙΣΤ΄ Σεπτεμβρίου.

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἰστῶμεν στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀσκητὴν τῆς Γλυφίας
ἀνευφημήσωμεν
ἐν τοῖς ὁρίοις κώμης
τῆς Ἀλέκτορας Πάφου
ἀσκήσαντα ἐνθέως καὶ προσευχῇ
καθελόντα τὴν ἔπαρσιν
τοῦ ἀρχεκάκου βοῶντες· Κασσιανέ,
τῶν ὁσίων, χαῖρε, καύχημα.

Τὴν σὴν πανίερον μνήμην
πανηγυρίζοντες,
Κασσιανέ, βοῶμεν·
Σοῦ νοδὸς ὁ ἰθύνας
κινήσεις πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Πλαστουργοῦ
καὶ Θεόν, σαῖς ἐντεύξεσιν
ἴθυνον πάντας τοὺς μέλποντας ἀγωγὴν
σὴν ὁσίαν πρὸς μετάνοιαν.

Συντονωτάτη ἀσκήσει,
εὐχῇ καὶ δάκρυσιν
Γλυφίας ἐν σπηλαίῳ
δωρεῶν Παρακλήτου

ἐπώφθης ἐκμαγεῖον, Κασσιανέ·
 ὄθεν πάντες γεραίροντες
 σὲ ὡς θαυμάτων ταμεῖον παντοδαπῶν
 τὴν σὴν μνήμην ἐορτάζομεν.

Εὐφραίνου εὐανδρος Πάφος
 καὶ τῆς Ἀλέκτορας
 εὖσημος χαῖρε, κόμη,
 πολιοῦχον καὶ ῥύστην
 κατέχουσα ἐν δίναις, Κασσιανόν,
 ἀσκητὴν τὸν φωτόλαμπρον,
 καταφωτίσαντα Κύπρον ταῖς ἀστραπαῖς
 τῆς αὐτοῦ σεπτῆς ἀσκήσεως.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὸν σάρκα νεκρώσαντα
 σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις
 καὶ ἐργασάμενον τὸ θεῖον θέλημα
 ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀλήκτου μακαριότητος,
 Κασσιανόν, πάντες, τὸν τῆς Πάφου κοσμήτορα, ὑμνήσωμεν·
 οὗτος γὰρ καταλιπὼν ἐν ἐπιδρομῇ ἀπίστων
 τὸ Μέλαν ὄρος τῆς Συρίας
 Κύπρου Ἀλέκτορα ὤκησεν,
 ἐν ἧ ἄγγελος ἐπώφθη ἐν σώματι·
 διόπερ ὡς σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ θεοῦ Παρακλήτου
 παρέχει ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν αὐτοῦ προσφύγων
 δαψιλῶς σωτηριῶδεις δόσεις
 καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως Κυρίῳ
 ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.....

Ἀπόστιχα. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Βίον ἀγγελικὸν
 βιώσας ἐν Γλυφίᾳ
 λαμπρῶς ἐμεγαλύνθης,
 Κασσιανέ, χαρίτων
 δοχεῖον θεοῦ Πνεύματος.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Πέφηνας ἀσκητῶν,
Κασσιανέ, ὀσίων
ὠράϊσμα καὶ κλέος,
πνευματοφόρε πάτερ,
σμηκοῦ σπηλαίου ἔνοικε.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίρει, Κασσιανέ,
Ἀλέκτορας ἢ κόμη,
ἦν ῥεῖθροις ἀειρῶντων
ἡγίασας ἰδρώτων
καὶ ποταμοῖς δακρῶν σου.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός,
Τριάς ὑπεραγία,
Ἐσταυρωμένε Λόγε
σὺν τῷ σεπτῷ Πατρὶ Σου
καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἔτεκες τὸν Χριστὸν
ἀφράστως, Θεοτόκε,
ἀσκήσεως ὄν τρόποις
Ἀλέκτορας ἐν ἄνθρωπῳ
Κασσιανὸς ἐδόξασε.

Νῦν ἀπολύεις.....τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου
Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν τὸ "Μακάριος ἀνὴρ", εἰς δὲ τὸ "Κύριε
ἐκέκραξα" ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν γ' τῆς Ἑορτῆς τοῦ
Σταυροῦ καὶ γ' Προσόμοια τοῦ Ὁσίου

Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψε
 φωτειδῆς ὡσπερ ἥλιος
 ὁ Σταυρός Σου ὁ τίμιος,
 Χριστέ, στηριζόμενος,
 ἐν Κρανίου τόπῳ,
 τῷ δεδοξασμένῳ,
 καὶ ἀνυψούμενος, Σωτήρ,
 ἐπὶ τὸ ὄρος Σου τὸ πανάγιον,
 δηλοῖ ἐμφαντικώτατα,
 ὡς δι' αὐτοῦ, παντοδύναμε,
 τὴν ἡμῶν φύσιν ὑψωσας,
 οὐρανοῖς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀνήγγειλαν σήμερον
 οἱ οὐρανοί, ἀκατάληπτε,
 τοῖς ἀνθρώποις τὴν δόξαν Σου·
 φαιδρῶς ἐξαστράψας γὰρ
 τοῦ Σταυροῦ ὁ τύπος
 φέγγει ἀπροσίτῳ
 τὴν μανιώδη καὶ σκληρὰν
 τῶν θεοκτόνων γνώμην διήλεγξε·
 διό σου τὴν φιλόανθρωπον
 οἰκονομίαν δοξάζομεν,
 Ἰησοῦ παντοδύναμε,
 ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸς ὁ πανάγιος,
 τὸ ἀκατάλυτον τρόπαιον,
 ἀπὸ γῆς φανερούμενον
 σήμερον προέρχεται,
 ὡσπερ κεκρυμμένος
 θησαυρὸς πλουτίζων
 τὴν οἰκουμένην ταῖς ἀυγαῖς
 τῆς παγκοσμίου αὐτοῦ χρηστότητος·
 διό Σου τὴν φιλόανθρωπον
 οἰκονομίαν δοξάζομεν,
 Ἰησοῦ παντοδύναμε,
 ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. ὁ αὐτός.

Πάτερ ιερώτατε,
 Κασσιανὲ πανσεβάσμιε,
 τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου
 ἐπ' ὤμων ἀράμενος
 οἰκιστῆς Γλυφίας
 γέγονας καὶ μόνον
 Αὐτῷ ἀπαύστως ὁμιλῶν
 εἰς ὕψος θεῖον ἐπήρθης νήψεως
 καὶ τῶν Ἀγγέλων, ὅσιε,
 τῶν φωτομόρφων ἐφάμιλλος
 ἀνεδείχθης, μακάριε,
 τῆς Ἀλέκτορας σέμνωμα.

Χαίρει καὶ ἀγάλλεται
 Γλυφία Πάφου κατέχουσα
 σὸν πανίερον σπήλαιον,
 κονίστραν ἀγώνων σου
 τιμαλφῇ ὡς ὄλβον,
 ἀσκητῶν κοσμητορ,
 Κασσιανέ, καὶ τὴν σεπτὴν
 τελοῦσα μνήμην σου ἀνακράζει σοι·
 Προστάτης μου ἀνύστακτος
 καὶ πολιοῦχος καὶ ἔφορος
 σὺ ὑπάρχεις, θεόφιλε,
 ἀρετῆς ἐνδιαίτημα.

Ἄγαλμα χρηστότητος
 καὶ λαμπηδῶν ταπεινώσεως,
 πάτερ πνευματοφόρητε,
 παννύχοις σου στάσεσι,
 προσευχῇ, νηστεία
 καὶ σκληραγωγία,
 Κασσιανὲ θεοειδές,
 σαρκὸς τὸ φρόνημα ἀπενέκρωσας
 καὶ νοῦν τὸν σὸν ἐπτέρωσας
 πρὸς αἰωνίων ἐκζήτησιν
 ἀγαθῶν, οὐρανόφοιτε,
 καὶ εὐκλείας τῆς κρείττονος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β΄.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναὶ
 τὸ Εὐλὸν τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν,
 δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἠλευθερώθη κατάρσας,
 τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἄδάμ·
 ἢ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου,
 συνυποῖ τὴν φωνήν,
 τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος.
 Ἄλλ' ὁ μόνος ἐν ἔλεει ἀμέτρητος, Δέσποτα,
 ἰλασμὸς γενοῦ ἡμῖν
 καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἐναγνώσματα.

Σοφίας Σειρὰχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
 (Κεφ. ιε' 1 - 10).

Ο φοβούμενος Κύριον ποιήσει αὐτὸ καὶ ὁ ἐγκρατὴς τοῦ νόμου καταλήψεται αὐτήν· καὶ ὑπαντήσεται αὐτῷ ὡς μήτηρ καὶ ὡς γυνὴ παρθενίας προσδέξεται αὐτόν. Ψωμιεῖ αὐτὸν ἄρτον συνέσεως καὶ ὕδωρ σοφίας ποτίσει αὐτόν. Στηριχθήσεται ἐπ' αὐτήν καὶ οὐ μὴ κλιθῆ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐφέξει καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῆ καὶ ὑψώσει αὐτὸν παρὰ τοὺς πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ἀνοίξει στόμα αὐτοῦ. Εὐφροσύνην καὶ στέφανον ἀγαλλιήματος καὶ ὄνομα αἰώνιον κατακληρονομήσει. Οὐ μὴ καταλήψονται αὐτήν ἄνθρωποι ἀσύνητοι καὶ ἄνδρες ἀμαρτωλοὶ οὐ μὴ ἴδωσιν αὐτήν· μακρὰν ἐστὶν ὑπερηφανίας καὶ ἄνδρες ψεῦσται οὐ μὴ μνησθήσονται αὐτῆς. Οὐχ ὠραῖος αἶνος ἐν στόματι ἀμαρτωλοῦ, ὅτι οὐ παρὰ Κυρίου ἀπεστάλη· ἐν γὰρ σοφίᾳ ῥηθήσεται αἶνος καὶ ὁ Κύριος εὐδοώσει αὐτόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.
 (Κεφ. γ' 11 - 18).

Υιέ, μὴ ὀλιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτήν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτάξεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς

πλοῦτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ· ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. γ' 1 - 9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα
Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἀγάλλου
Ἀλέκτορας ἢ κώμη, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πάφου,
τιμῶσα τὴν πανσεβάσμιον μνήμην
τοῦ ἐν σοὶ ἀσκήσαντος, Κασσιανοῦ τοῦ θεόφρονος·
οὗτος γὰρ ἐν ταπεινώσει καὶ νήψει, εὐχῇ καὶ σκληραγωγίᾳ
θεραπέυσας τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον Κύριον
τῆς κατὰ χάριν θεώσεως θησαυρὸς ἐδείχθη ἀσύλητος·
διὸ καὶ ὡς ἀρετῆς κοσμήτωρ
νῦν διακοσμεῖ τὸ οὐράνιον στερέωμα
καὶ ἀδιαλείπτως πρεσβεύει τῷ παναικτίρμονι Κυρίῳ
ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν..

Ἦχος β΄.

Υπαυχένιον λαβὼν τὸν ἑλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου
καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἀπορῥίψας φρόνημα
ἐν Μέλανι πρῶτον ὄρος τῆς Συρίας
καὶ Γλυφίας Ἀλέκτορας εἶτα σπηλαίῳ τῆς Πάφου
ἐπτερώθης θείῳ πόθῳ διὰ συντόνων ἀσκήσεων, Κασσιανὲ ὅσιε·
σταυρώσας γὰρ σεαυτὸν τοῖς πάθεσι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις
ὡς διψῶσα ἔλαφος ἔδραμες πιεῖν σωτηρίαςνάματα
ἐν ἐρημίαις, θειότατε·
ἀσκητῶν οὖν ὀφθεῖς ὑπόδειγμα καὶ ἀρετῆς ὑφηγήτωρ
Θεῷ εὐηρέστησας σῆ ἰσαγγέλῳ πολιτεία,
ἡμῖν τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ΄.

Τῶν Ἀγγέλων μιμητῆς ἐν ἀναστροφῇ γενόμενος
αὐτῶν τῆς εὐκλείας ἰσοστάσιος ὄφθης ἐν οὐρανόις δώμασι,
Κασσιανὲ πανθαύμαστε·
Θεῷ γὰρ εὐαρεστήσας καὶ Κυπρίοις, καταφεύγουσι σῆ χάριτι,
πλουσίως θεόθεν εἴληφας θαυμάτων τὴν δύναμιν·
μὴ οὖν παύση παρέχων πᾶσιν οὐρανόθεν τὰ πρόσφορα,
τοῖς ἐν ὕμνοις εὐτάκτοις τιμῶσι
τὴν λαμπρὰν καὶ πανσέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ΄.

Ασκητικοῖς παλαίσμασι σεαυτὸν καταλαμπρύνας
ἐνδιαίτημα χρυσοποίκιλτον ὄφθης τῆς Τριαδικῆς Θεαρχίας,
Κασσιανέ, ὀσίων ἀγλάϊσμα·
Σὺ γὰρ ἀναδείξας κονίστραν
νομίμου ἀγῶνος τὸ τῆς Γλυφίας σπήλαιον,
ἐν αὐτῷ τὸν μισόκαλον δαίμονα ἐπύκτευσας
καὶ νίκης τρόπαιον ἡγείρας περιδοξόν·
ὄθεν τὴν σεπτὴν σου μνήμην ἐορτάζοντες
καὶ τὴν σὴν ἀνυμνοῦντες ἐπικουρίαν ἐπὶ πάντα κάμνοντα
Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σε δοξάσαντα.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ, Χριστέ, τὴν ἐνέργειαν
προδιατυπώσας Μωϋσῆς
ἐτροπώσατο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ

ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ·
 ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας,
 Σταυροῦ τόν τύπον ποιῶν,
 ἐνίσχυνεν ὁ λαός.
 Νυνὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἔκβασις εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται.
 Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται καὶ δαίμονες φυγαδεύονται.
 Σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται·
 πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ
 ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα.
 Διὸ γηθόμενοι πάντες
 προσπίπτομέν Σοι, λέγοντες·
 Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, δόξα Σοι.

Καὶ νῦν.

Ὡς κολυμβήθραν Σιλωὰμ καὶ πηγὴν ἀγιάσματος κυκλοῦντες
 τὴν σπήλαιον τῶν κατορθωμάτων σου ἐν Γλυφίᾳ
 ἀγιαζόμεθα πάντες, Κασσιανὲ ἀοίδιμε·
 παρέχεις γὰρ ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν προσκυνητῶν σου
 τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα
 καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον λιταῖς σου πρὸς τὸν Κύριον τῆς δόξης·
 μὴ παύση οὖν πατὴρ οἷα φιλόστοργος
 ἀεὶ ἐποπτεύων οὐρανόθεν τοὺς σὲ γεραίροντας
 καὶ τοὺς τῆς σῆς ἀσκήσεως καμάτων μεγαλύνοντας.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, Γλυφίας Πάφου λαμπτῆρ
 εὐσεβοφρόνων ὁ μεσίτης πρὸς Κύριον,
 ὀσίων πνευματοφόρων
 φαιδρότης, Κασσιανέ,
 ὁ δειχθεὶς Ἀγγέλων
 ἰσοστάσιος,
 νηστείας ἀκρόρεια,
 ἐγκρατείας ἐντρύφημα,
 χρηστοηθείας
 καὶ σεμνότητος πρόβουλε
 καὶ θησαύρισμα
 δωρημάτων τοῦ Πνεύματος
 ἄνθρωπε ἰσουράνιε,
 ἀγάπης φρουκτώρημα,

ὁ νοηταῖς φωταυγείαις
παθῶν διώκων σκοτόμαιναν,
Χριστὸν ἐκδυσώπει
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι
τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ εἰς τὴν Κύπρον ἐλθὼν
ἐκ τῆς Συρίας ὄρους Μέλανος, ὅσιε,
ἀπίστων φυγῶν ἐφόδους,
παμμάκαρ Κασσιανέ,
κλείσμα συντόνου
ἐνασκήσεως,
ἀκτίσιν ὁ βίου σου
ἀκραιφνοῦς τὴν Ἀλέκτορα
καταλαμπρύνας
καὶ Γλυφίας τὸ σπήλαιον
τὸ σμικρότατον
ἀγιάσας σοῖς δάκρυσιν·
ὄθεν τὴν θεῖαν μνήμην σου
τιμῶντες ἐν ἄσμασι
καὶ ἱερούς σου ἀγῶνας
ἀνευφημοῦντες πρὸς θέωσιν
θερμῶς σοὶ βοῶμεν·
Ἴσθι φύλαξ καὶ συλλήπτωρ
τῶν προστερχόντων σοι.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, Κασσιανέ θαυμαστέ,
ὁ ἐποφθεῖς τοῦ Παρακλήτου κειμήλιον,
καὶ χάριν τῶν ἰαμάτων
ἀποδεχθεῖς δαψιλῶς
οὐρανόθεν, πάτερ
πνευματέμφορε,
ὀσίων καλλώπισμα
ἀσκητῶν οὐρανόσδοτον,
κανὼν θαυμάτων,
εὐσεβείας ἀλάβαστρον
μύρου ἔμπλεων
ἀρετῶν καὶ χρηστότητος·
σκήνωμα καθαρῶτατον

σαρκὸς κατατήξεως
καὶ ταπεινώσεως ἄκρας
τὸ παναρμόνιον ὄργανον,
Χριστὸν ἐκδυσώπει
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς,
ἀσπασώμεθα πάντες,
τὸ σωτήριο ξύλον,
ἐν ᾧ ἔξετανύθη,
Χριστός, ἡ ἀπολύτρωσις.

Νῦν ἀπολύεις... **Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.**

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου,
νίκας τοῖς βασιλεῦσι
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος
καὶ τὸ Σὸν φυλάττων
διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. α΄.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ασκητὴν σπηλαιώτην τὸν ἐνθεώτατον
καὶ ἐραστὴν ἡσυχίας
καὶ νοερᾶς προσευχῆς,
τὸν λαμπρῶς ἐν τῇ Γλυφίᾳ ἐνασκήσαντα,
θεοειδῆ Κασσιανόν,
ὡς χαρίτων θεϊκῶν
τιμήσωμεν ἐκμαγεῖον
καὶ πρεσβευτὴν καὶ μεσίτην
ἡμῶν πρὸς Κύριον θερμότατον.

Καὶ αὐθις τοῦ Σταυροῦ.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου,
νίκας τοῖς βασιλεῦσι
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος

καὶ τὸ Σὸν φυλάττων
διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ,
μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα·

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τὴν μνήμην σου, σοφέ,
τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν
λαμπρῶς, Κασσιανέ,
τῶν Κυπρίων οἱ δῆμοι
τελοῦντες ἀγῶνάς σου
νυχθημέρους γεραίρομεν,
δι' ὧν ἔλαμψας
ὥσπερ ἀστὴρ φωτοβόλος
καὶ κατηύγασας
πιστῶν χορείας ἀκτίσι
σεμνῆς πολιτείας σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν Τίμιον Σταυρὸν
καὶ σεπτὸν τοῦ Κυρίου
ὑμνοῦντες οἱ πιστοὶ
ὀλοθύμως βοῶμεν·
Ἐχθρῶν ὀλετήριον
καὶ πιστῶν φυλακτήριον,
ρύου θλίψεων
καὶ συμφορῶν καὶ κινδύνων
τοὺς προστρέχοντας
νῦν προσκυνῆσαί σε, Εὐλὸν
Χριστοῦ ζωοπάροχον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν ἄνωθεν δύναμιν
 ἐνδεδυμένος καλῶς
 ἀνδρείῳ φρονήματι
 ἀπεξεδύθης ῥευστῶν
 σαρκίου κινήσεων·
 ὅθεν καὶ ἠξιώθης
 τῶν ἀρῶρέυστων ἐν πόλῳ,
 πάτερ, ἐπαπολαῦσαι
 καὶ ἀφθάρτων ἀπάντων,
 σοφὲ Κασσιανέ, ἀσκητῶν
 ἔμπνουν θησαύρισμα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σταυρὸν τὸν πανάγιον,
 ὀλέτην τῶν ἀσεβῶν
 καὶ φύλακα ἄγρυπνον
 χριστιανῶν εὐλαβῶς
 ἐκθύμως τιμήσωμεν
 στήριγμα ὡς ἀπάντων
 κλονουμένων ἐν βίῳ,
 τραῦμα τοῦ παναρχαίου
 πτερονιστοῦ καὶ τῆς νίκης
 ἡμῶν χριστιανῶν εὐλαβῶν
 σύμβολον ἅγιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ολὴν δεξάμενος τὴν θεῖαν ἔλλαμψιν
 ὡς κατατήξεως σαρκὸς ἀπαύγασμα
 σοφίας γέγονας φωστὴρ σωζούσης, πνευματοφόρε·
 ὅθεν καὶ τὸν βίον σου ἐν σπηλαίῳ ἐτέλεσας
 τῆς Γλυφίας, Ὅσιε, παμφαέστατε Ἄγγελε·
 διό, Κασσιανέ, σὲ τιμῶντες, χαῖρε, πιστῶς σοὶ ἐκβοῶμεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τοῦ Σταυροῦ.

Σταυρὸν τὸν ἅγιον, τὸ θεῖον σύμβολον
 ἡμῶν καὶ στήριγμα πιστῶν ἀσάλευτον,
 ἐμπεριστάτων ὡς ἰσχύν, ἀνόρθωσιν πεπτωκότων,
 ἀσθενούντων ἴασιν καὶ χαρὰν τῶν ἐν θλίψεσι

καθευδόντων μέλπωμεν, Ξύλον οἶα σωτήριον,
ψυχῆς ἐν κατανύξει βοῶντες· Χαῖρε, Σταυρέ, ὁ φύλαξ κόσμου.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐνατίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ
κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Νεκρώσας ἀσκήσεως πόνοις σαρκὸς τὸ φρόνημα
ζωῆς ἀλήκτου καρπούς εὐχύμους ἐξεδρέψω,
Κασσιανέ, ἀκέστορ Ἀλέκτορας Πάφου·
σὺ γὰρ ἐλλάμψεως πλησθεὶς θείας
διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας πέφηνας
καὶ φωστὴρ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος
καὶ νῦν τῆς ὑπὲρ νοῦν μετέχων θεώσεως
Χριστῷ ἀδιαλείπτως πρεσβεύεις
ὑπὲρ τῶν ἐκθύμως τιμώντων σε.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου....

**Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, «Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς», τῆς
Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς**

" Κασσιανὸν ἐν Κύπρῳ ἀσκήσαντα μέλπω. Χ.Μ."

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Κασσιαν ἀσκήσεως,
σκληραγωγίας ἠδύοσμον,
λευκάνθεμον νήψεως
καὶ ἀενάου εὐχῆς
ἶον εὐοσμον,
Κασσιανόν, ἐκθύμως,
ἐν Κύπρῳ ἀσκήσαντα
ἐγκωμιάσωμεν.

Ἄγίων εὐπρέπειαν,

Κασσιανὸν ἀξιάγαστον,
 ὑφέρποντος δράκοντος
 καταπάτησας ὄφρυν
 ἐν σπηλαίῳ σου
 ἀμέμπτῳ πολιτεία
 Θεῷ εὐηρέστησας,
 σὲ χαριτώσαντι.

Σπηλαίου ὁ ἔνοικος,
 Κασσιανέ, πάτερ ὅσιε,
 προθύμως κατέλιπες
 ἅπαν γεῶδες τερπνὸν
 καὶ σεμνότητι
 σοῦ βίου τῷ Κυρίῳ

ἐδούλευσας ἄσμενος
 σὲ τῷ δοξάσαντι.

Θεοτοκίον.

Σοὺς δούλους ἀξίωσον
 ἀγγελικῶς πολιτεύεσθαι
 καὶ ὕμνοις τὴν δόξαν σου
 γεραίρειν διηνεκῶς,
 σὴν ἀντίληψιν
 ἀεὶ ἐκδεχομένους,
 ἀγνή ἀειπάρθενε,
 Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ἰκέσιον ὕμνον καθ' ἐκάστην
 προσφέρων Θεῷ, Κασσιανέ,
 ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως
 τῶν πόνων σῆς ἀσκήσεως
 τὸ σπήλαιόν σου ἔδειξας
 καμάτων θείων παλάτιον.

Ἀσκήσεως σκάμμασι νεκρώσας
 τὸ φρόνημα, πάτερ, τῆς σαρκὸς
 πολύχουν στάχυν ἦνθησας
 ζωῆς τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν,

Κασσιανὲ θεόληπτε,
τῶν μονοτρόπων ὠραΐσμα.

Νεκρώσας τὴν σάρκα ταπεινώσει,
ὀσίων ἐβάδισας ὁδοὺς
καὶ πνεῦμά σου ἐπτέρωσας
πρὸς Κύριον, καρδίας σου
τὸ ἐφετόν, μακάριε
Κασσιανέ, σκεῦος χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ὀσίων ὁδοῖς ἀκολουθήσαι
ἀξίωσον δοῦλόν σου, ἀγνή,
Θεογεννήτορ ἄχραντε,
καὶ ἄραί με ἀξίωσον

ὅλη ψυχῆς ἐφέσει μου
Αὐτοῦ Σταυρὸν τὸν σωτήριον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τοῦ Σταυροῦ. Τὸ προσταχθέν.

Ἐν Παραδείσῳ με τὸ πρίν, ξύλον ἐγύμνωσεν,
οὔπερ τῇ γεύσει, ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν,
τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα,
ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς
καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς·
ὄν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοὶ
συμφώνως ἀνακράξομεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Θεοῦ ταῖς θείαις ἀναβάσεσιν κτησάμενον
νοῦν οὐρανόφρων ἀνεδείχθης ὅλος, ὅσιε,
τῆς Ἀλέκτορας ἐντρύφημα καὶ προστάτα,
ἀρετῆς, Κασσιανέ, λαμπρὸν ὠραΐσμα·
ὅθεν πάντες μεγαλύνοντες τοὺς πόνους σου
τῷ δοξάσαντι σὲ Χριστῷ αἶνον πέμπομεν.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νῦν εὐάρεστον ὡς Κτίστη
ἀκραιφνεῖ πολιτεία σου,

κλίσεσι γονάτων,
στάσεσι παννύχοις καὶ δάκρουσι,
Κασσιανέ, ἀσκητῶν ὀσίων κλείσμα,
ἐν μελίσμασιν
εὐτάκτοις σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν σπηλαίῳ θείαν χάριν
σῶν καμάτων δεξάμενος
συναφείας πάσης
σεαυτὸν γήϊνης ἐκάθαρσας,
Κασσιανέ· ὅθεν ὄφθης ἀκεσώδυνος
κρήνη βλύζουσα
πιστοῖς ἀφθόνως ἰάματα.

Νοῦν σὸν θεῖον ἀνατείνσας
πρὸς Χριστόν, τὸ ἀκρότατον
ἐφετῶν ἀπάντων,
ὅλη σου ψυχῇ ἠκολούθησας
Αὐτῷ καὶ ἠσκησας, πάτερ, ὡσπερ Ἄγγελος,
πνευματέμφορε
Κασσιανέ, λύχνε χάριτος.

Θεοτοκίον.

Καταστέφομέν σε ὕμνοις
ἀσιγήτοις ἀείποτε,
Κεχαριτωμένη,
Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου, κραυγάζοντες·
Παθῶν ἡμῶν ἀποκάθαρσεν τὸν βόρβορον
τῆ σῆ χάριτι
καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν λάμπρυνον.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὑπάρχων ἀνάπλεως,
Κασσιανέ, τῆς χάριτος
Πνεύματος τοῦ θεοῦ σῆ ἀσκήσει
ἐπώφθης πᾶσι
διαπρεπῆς ἀληθῶς
τοῖς σοῖς προτερήμασι, σοφέ,
καὶ τῷ λόγῳ χάριτος,
ἀσκητὰ ἐνθεώτατε.

Πατέρων ὠράϊσμα,
στηλογραφία νήψεως
καὶ κατοικητήριον σοφίας,
φωστήρ ἀζύγων,
πυρφόρε Κασσιανέ,
Ἄλέκτορας Πάφου, ἀρωγὸς
πέλεις φύλαξ, ἔφορος,
πολιοῦχος καὶ πρόμαχος.

Ρανίσι κατέσβεσας,
Κασσιανέ, δακρύων σου
φλόγα τῶν παθῶν τῶν ψυχοφθόρων
καὶ τῶν ἰδρώτων
τῶν σῶν ῥοαῖς τῆς ψυχῆς
λευκάνας χιτῶνα, ἀσκητά,
λαμπροχίτων ἔδραμες
ὑπαντήσαι Κυρίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Ως πάντων μεσίτρια
πρὸς Τόκον σου τὸν ἅγιον,
Κεχαριτωμένη Θεοτόκε,
καὶ Παραδείσου
ἄνοιξον πύλας ἡμῖν,
τοῖς σὲ μεγαλύνουσιν ἀεὶ
καὶ Αὐτὸν δοξάζουσιν
ὡς Δεσπότην καὶ Κύριον.

Ῥδὴ στί. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Αγίων κέρας, δεδόξασαι
ἀξίως ἰαμάτων τῇ χάριτι,
κλέος Ἄλέκτορας,
Κασσιανέ· ὅθεννάματα
ιάσεων βλυστάνεις
νοσοῦσιν ἅπασι.

Συνὼν Ἀγγέλοις νῦν, ὅσιε,
ἐν δόμοις οὐρανῶν καθικέτευε
τὸν πανευίλατον
Χριστὸν διδόναι μετάνοιαν,

Κασσιανέ, τοῖς πίστει
σὲ μακαρίζουσι.

Κανὼν εὐθύτατε νήψεως,
σοφὲ Κασσιανέ, καὶ χρηστότητος,
ὡς εὐπειθέστατος
δοῦλος Χριστοῦ, εὐηρέστησας
Αὐτῷ σὴ ταπεινώσει
καὶ τήξει σώματος.

Θεοτοκίον.

Ἦμῖν τὴν χάριν σου, Δέσποινα,
ἐξ ὕψους τῆς σῆς δόξης κατάπεμψον,
τοῖς ἑορτάζουσι
Κασσιανοῦ τὴν πανέορτον
ἐν τῇ Γλυφίᾳ μνήμην
καὶ ἀεισέβαστον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν εὐπειθῆ Χριστοῦ οἰκέτην εὐφημήσωμεν
καὶ ἀσκητὴν θεοειδῆ πολιτευσάμενον
ὥσπερ Ἄγγελον φωτόλαμπρον ἐν Γλυφίᾳ
τῆς Ἀλέκτορας, Κασσιανὸν τὸν ὄσιον,
ἐκ τοῦ ὄρους προερχόμενον τοῦ Μέλανος,
πόθῳ κράζοντες· Χαίροις, Πάτερ θειότατε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἀνεδείχθης
ἐν Γλυφίᾳ ἀσκήσας
σεμνῶς, Κασσιανέ, καὶ ὀσίως·
ὄθεν ἤδη Ἀγγέλων χαρᾶς
συμμετέχων ὥσπερ ἀρετῆς σύνοικος
Χριστῷ τῷ Παντοκράτορι
πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν βοώντων·

Χαῖρε, ὀσίων ἢ εὐκοσμία·
χαῖρε, πατέρων ἢ θυμηδία.

Χαῖρε, τοῦ σπηλαίου Γλυφίας ὁ ἔνοικος·
χαῖρε, τοῦ Κυρίου θεράπων θερμότατος.

Χαῖρε, τύπος πρακτικώτατος ἀρετῶν ἀσκητικῶν
χαῖρε, κέδρος ἢ ἠδύπνευστος ἀναβάσεων σεπτῶν.

Χαῖρε, ὅτι Ἀγγέλων ἰσοστάσιος πέλεις
χαῖρε, ὅτι θαυμάτων κρήνη ἄφθονος ὄφθης.

Χαῖρε, λαμπρῶν ἀγώνων ὑπόδειγμα
χαῖρε, πιστῶν συστήματος κλείσμα.

Χαῖρε, Κυπρίων ἀνύστακτος φύλαξ
χαῖρε, χαρίτων θεόβρουτος πίδαξ.

Χαίροις, Πάτερ θειότατε.

**Καὶ ἀναγινώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἧτοι τῆς ΙΣΤ΄
Σεπτεμβρίου. Εἶτα λέγομεν**

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
Κασσιανοῦ, τοῦ ἐν Γλυφίᾳ Ἀλέκτορας Πάφου ἀσκήσαντος.

Στίχοι.

Ἐπερ κασσίαν, Κασσιανέ, ἠδύνεις
ὁδομαῖς ὁσίοις Ἀλέκτορα τῆς Πάφου.

Συναξάριον.

Ο ὁσιος καὶ θεοφόρος πατήρ ἡμῶν Κασσιανός, τὸ εὖχος τῆς
Γλυφίας, περιοικίδος Ἀλέκτορας Πάφου, θεοφιλῶς ἐπολιτεύσατο
ἐν σπηλαίῳ αὐτῆς. Ἀγωγῇ ἀμέμπῳ καὶ ἀσκήσει ἀόκνῳ εὐηρέστησε
τῷ σοφῷ ἀγωνοθέτῃ Κυρίῳ, τῷ κατ' ἀξίαν τὰ γέρα νέμοντι τοῖς
Αὐτὸν φιλοῦσιν. Ἐπερόπτης ὄθεν ὀφθεῖς τῶν ἐνύλων ἀπάντων καὶ
ζηλωτῆς τῶν αὐλῶν καὶ αἰεὶ διαμενοντῶν κατέλιπε τὸ Μέλαν τῆς
Συρίας ὄρος μετὰ τριακοσίων ἐν αὐτῷ ἀσκουμένων πατέρων
φεύγων τὰς ἐφόδους τῶν ἀπίστων. Ἐλθὼν ᾧδε καὶ εὐρῶν σπήλαιον
σμικρὸν καὶ ἀνικμον ἐσκήνωσεν ἐν αὐτῷ καὶ μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ
προσωμίλει. Ἀσκητῶν πρότυπον γενόμενος καὶ Ἀγγέλων ἐφάμιλλος
ὁσίων τοῖς δήμοις συνηριθμήθη καὶ ἐν ἀγκάλαις Ἀβραὰμ
ἐπανεπαύθη. Θαυμαστωθεὶς θείοθεν ἰάματα παρέχει τοῖς αὐτὸν
πανευλαβῶς τιμῶσι.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Στέφος, ὅσιε
 Κασσιανέ, χρυσόπλοκον
 καὶ δόξης κόνινον
 ζωῆς ἀλύπου λαμπρὸν
 ἀξίως ἀπείληφας
 πολιτευσάμενος
 ὥσπερ Ἄγγελος
 παρὰ Θεοῦ, τὸ ἄρρόητον
 κάλλος Οὐ ἀποθαυμάζεις.

Ἀντιλήπτορα
 σὲ καὶ προστάτην κέκτηται
 κώμη Ἀλέκτορας,
 Κασσιανέ, ἡ πιστῶς
 προστρέχουσα χάριτι
 τῇ σεβασμῖα σου
 καὶ τὴν μνήμην σου
 πανδήμως ἐορτάζουσα
 τὴν ὑπέρφωτον καὶ θείαν.

Νίκης στέφανον,
 Κασσιανέ, δεξάμενος
 θεόθεν ἄφθαρτον
 ὡς θριαμβεύσας ἐχθρόν,
 τὸν γένος περνίζοντα
 ἀεὶ τὸ βρότειον,
 δόξης ἔτυχες
 ἀγγελικῆς ἐν δώμασιν
 ὑπερφώτοις, θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτόμαιναν
 παθῶν μου διασκέδασαον
 Θεογεννήτρια,
 καὶ μετανοίας φαιδρὸν
 ἀνάτειλον ἡμᾶρ μοι,
 θερμῶς κραυγάζω σοι,
 ἢ τὸν ἄδυτον
 δικαιοσύνης Ἕλιον

ἀνατείλασα ἐν κόσμῳ.

Ῥδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Αἴγλης ἀπολαύεις οὐρανόου,
 τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου οἰκητήριον,
 ἀγωγῆς θεόφρονος
 λύχνε τηλαυγέστατε,
 κρατῆρ τοῦ θείου νέκταρος
 κιρνῶν ἰκέτας σου
 τὸ πόμα τῆς ζωῆς τῆς ἀφθίτου,
 ἀσκητῶν ὁσίων,
 Κασσιανέ, κοσμητορ.

Μέγαν σε φρουρὸν καὶ πολιοῦχον
 ἢ κώμη πλουτεῖ Ἀλέκτορας καὶ φύλακα·
 ὅθεν καταφεύγει σοι
 ἐν δεινοῖς ἐκάστοτε,
 Κασσιανέ, καὶ χάριτι
 σῆ θεία πάντοτε
 προσφεύγουσα ἐν πίστει κραυγάζει·
 Σύ μου φύλαξ πέλεις
 καὶ ἀντιλήπτωρ, πάτερ.

Ἐνδοξε Γλυφίας σπηλαιῶτα,
 ἰσάγγελε ἀσκητά, χαρίτων πέλαγος,
 νήφων, προσευχόμενος,
 ἀγρυπνῶν, στερούμενος,
 Κασσιανέ, καὶ γόνανα
 κλίνων προσεῖλκυσας
 πλουσίως Παρακλήτου τὴν χάριν,
 ἀναδείξαντός σε
 θαυματουργίας ῥεῖθρον.

Θεοτοκίον.

Λύπης οἰκετῶν σου, Θεοτόκε,
 ὀλέτειρα, χαρμονῆς ταχέως ἔμπλησον
 τὰς ψυχὰς τῶν ὕμνοισ σε,
 καὶ ψαλμοῖς καὶ ᾄσμασι
 μεγαλυνόντων πέλαγος
 τῶν θαυμασίων σου

καὶ Τόκον σου σεπτὸν δοξαζόντων,
 Λόγον τοῦ Ὑψίστου
 Θεοῦ πανευϊλάτου.

Ῥδὴ θ΄. Ἄπας γηγενής.

Πάτερ θεαυγές,
 σχολάζων δεήσεσι,
 παννύχοις στάσεσι
 καὶ μελέτη, ἔνθεε,
 τῶν ἐνταλμάτων
 Θεοῦ μετάρσιος
 ταῖς ἀρεταῖς, μακάριε,
 ὄφθης τοῦ Πνεύματος
 καὶ θαυμάτων
 ἔλαβες ἐνέργειαν,
 θεῖε Κασσιανέ, ἐκ τοῦ Κτίσαντος.

Ως φωταγωγὸν
 Γλυφίας οἰκήτορα
 σὲ μακαρίζομεν,
 ἀσκητὰ θεόσοφε,
 Κυρίου φίλε
 Ὑψίστου γνήσιε,
 Κασσιανὲ φωτόλαμπρε,
 πυρὶ ἀσκήσεως
 ὁ τὴν ὕλην
 φλέξας ὥσπερ φρύγανον
 τῶν παθῶν τῶν δεινῶς πολεμούντων σε.

Χαῖρε, ἀσκητῶν
 ὀσίων διάκοσμε,
 σπηλαίου ἔνοικε
 σοῦ μικροῦ ἰσάγγελε,
 ἐκ τῆς Συρίας
 ὁ προερχόμενος,
 Γλυφίας ἱερώτατε,
 ὁ δείξας πόνοις σου
 νυχθημέροις
 πρὸς Βελίαν πύκτευσιν
 τοῦ παγκάκου κονίστραν, θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ ἀγαθή,
 ναὲ περιλάλητε
 Κυρίου, ἅγιε,
 ὡς Δαβὶδ, πανάμωμε
 Παρθένε, ψάλλει,
 χαῖρε, βοῶμέν σοι,
 καὶ πόθῳ δυσωποῦμέν σε·
 Ναοὺς ἀνάδειξον
 σωφροσύνης
 καὶ ἀγνείας δούλους σου,
 τοὺς ὑμνοῦντας τὴν χάριν σου, Δέσποινα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.**Τοῦ Σταυροῦ.**

Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον
 καὶ κόσμος ἀγιάζεται·
 ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεύων
 καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ
 ἐν τούτῳ χειρὰς ἀπλώσας
 τὸν κόσμον ὅλον εἵλκυσας
 πρὸς σὴν, Χριστέ, ἐπίγνωσιν
 τοὺς οὖν εἰς σὲ πεποιθότας.

Τοῦ Ὁσίου. Ὅμοιον.

Ὡς μύστην ἐνθεώτατον
 πανσέπτων ἀναβάσεων
 καὶ πρακτικώτατον τύπον
 ἀσκητικῆς πολιτείας,
 Κασσιανέ, τιμῶντές σε
 ἐκθύμως ἀνακράζομεν·
 Γλυφίας Πάφου ἔφορε,
 καὶ πολιοῦχε, πρὸς Κτίστην
 ἡμῶν ὑπάρχεις μεσίτης.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Τὸ ζωηφόρον φυτόν,
ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος,
εἰς ὕψος αἰρόμενος
ἐμφανίζεται σήμερον·
δοξολογοῦσι
πάντα τὰ πέρατα,
ἐκδειματοῦνται
δαίμονες ἅπαντες·
ὦ οἷον δώρημα
τοῖς βροτοῖς κεχάρισται,
δι' οὗ, Χριστέ,
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Εὗρος καὶ μῆκος Σταυροῦ
οὐρανοῦ ἰσοστάσιον,
ὅτι θεία χάριτι
ἀγιάζει τὰ σύμπαντα·
ἐν τούτῳ ἔθνη
βάρβαρα ἠττηνται·
ἐν τούτῳ σκῆπτρα
ἀνάκτων ἠδραστὰι.
Ὡ θείας κλίμακος,
δι' ἧς ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοῦς
ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι
Χριστόν, τὸν Κύριον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ὅμοια.

Πάτερ, ἀσκητῶν ὠράϊσμα,
Κασσιανὲ θαυμαστέ,
τοῦ Χριστοῦ θείοις ἴχνεσι
χαίρων ἠκολούθησας
θεολήπτῳ φρονήματι·

σὺ γὰρ τοῦ κόσμου
 λιπῶν τὸν τάραχον
 πρὸς Μέλαν ὄρος
 ἀσκήσει ὥρμησας,
 ἕξ οὗ κατήντησας
 εἰς Γλυφίας σπήλαιον, ὃ γαληνὸν
 ὄρομον καὶ σωτήριον,
 τρισμάκαρ, ἔδειξας.

Πάτερ, εὐσεβῶν ἀγλάϊσμα,
 μακροθυμίας φωστήρ,
 ἐγκρατείας ἀπαύγασμα,
 ἀσκητὰ Ἀλέκτορας
 σπηλαιῶτα ἰσάγγελε,
 χαρᾶς ἐνθέου
 λύχνε αἰίφωτε,
 ἀγαθωσύνης
 καὶ ἀγαπήσεως
 πάμφωτον πύρσευμα,
 σκοτομήνην διώξον, Κασσιανέ,
 τῶν πιστῶς τιμώντων σου
 τὰ θεῖα σκάμματα.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου
 καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου
 καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς τε καὶ σώματος
 καὶ πάσης μαλακίας.
 Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ·
 φόβῳ διὰ τὴν ἁμαρτίαν
 ὡς ἀνάξιοι ὄντες·
 χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν,
 ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ
 ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεὶς Χριστὸς ὁ Κύριος.

Καὶ νῦν. Τοῦ Ὁσίου.

Ὁσιε πάτερ, σπηλαίου Γλυφίας ἔνοικε,
 τῇ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τρωθεὶς ἀγάπη
 καὶ σεαυτὸν ἀπαρνησάμενος
 ἀγγελικῶς ἐν περιοικίδι Ἀλέκτορας ἐπολιτεύσω·

ὅθεν πιστῶν αἰ χορεῖται
 εὐλαβῶς τιμῶσαί σε
 τὴν σὴν ἐκδέχονται πρεσβείαν
 πρὸς τὸν εὐίλατον Κύριον.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῃ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἡ γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει τῷ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου.
 Ἀπόστολος Πρὸς Ἑβραίους (Κεφ. ιγ' 17 - 21).
 Εὐαγγέλιον Κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ' 17 - 23).

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, θεοφόρε Κασσιανέ,
 ἀρετῶν ὁσίων
 τῆς Ἀλέκτορας φρουκτωρέ,
 χαίροις, τῆς Γλυφίας
 ὁ ἔνοικος σπηλαίου,
 πλουσίως ὁ θεόθεν
 χάριν δεξάμενος.

Δίστιχον.

Κασσιανὸν ἦσε, τὸν ἐν Γλυφία,
 Τυχικοῦ χάριν εὐλαβοῦς Χαραλάμπης.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ Τῷ ΜΟΝῶ ΑΛΗΘΙΝῶ ΘΕῶ ΗΜΩΝ

Ἀριθμ. Καταλ. Α 1056 /1-10-23